

II.

Osmanlı'da nakkaşın karagözcüye benzediğini, şairin kalıplaşmış ifadeleri, nakkaşın hazır biçim kalıpları olması gibi karagözcünün de elinde, gölgelerini ışıklandırılmış perdesinde oynatacağı hazır biçimleri olduğunu söylerler. Arslan Eroğlu'nun diğer resimleri gibi *Aşk*'ı da hayal perdesinde ya da kukla tiyatrosunda oynanan bir oyunun bir anlığına dondurulmuş, taşlaşmış sahnesidir sanki. Minimal bir alfabe, siyah perde önünde iki ayrı ten renginde çıplak desen. Biri kadın, biri erkek. Yüzeyi sınırlayan çizgi biçimleri, desenlere yerler tipolojisinde bir işlev bahşederken, lekenin tadını veren renkler. Kırmızı, mavi. Bir kuş, bir tarak, limon yeşili. Figürlerin kendi aralarında girdikleri ilişki. Kendi başına özerk bir varoluş olarak değil, bir farklılıklar kataloğu içinde tanımlanan, *taştaki tasvir gibi tutulan kalan* aktörler. Minyatürlere, kuklalara, gölge oyunu figürlerine bakarken dudaklarda kıvrılan gülümseme. Resimleyeceği kitap sayfasıyla karşı karşıya gelince, ilk iş olarak elindeki hazır malzemeyi bir araya getirmiş nakkaş. Arslan Eroğlu'nun malzemesi de önce saat başı ücret vererek kiraladığı çıplak modeller. Ama böyle kullanıldığı, somutu şablonlaştırdığı an klasik hümanizmin dilinde: soyutluğa dönüşen somutluk. Buradaysa somut (figür) ve soyut (ide) gibi

Beşir Ayvazoğlu, *İslam Estetiği*

II.

It is said that in Ottoman culture the miniaturist resembles the Karagöz master, and that just like the way the poet has patterns of expression and the miniaturist his own ready-made forms, that the Karagöz master has his own formal phrases and modes he is prepared to present on his illuminated curtain. Like Arslan Eroğlu's other paintings, *Love* too is a scene from a play from a shadow-play or puppet-theatre, frozen, fossilized for an instance. A minimal alphabet, nude figures in front of a black curtain in two different skin tones. A woman and a man. Lines delimiting the surface bestow the figures a function within the typology of locations whereas the colours provide flavour for the stains. Red, blue. A bird, a comb, lemon green. The relationship the figures enter amongst themselves. Not as autonomous entities in themselves, but actors defined within a catalogue of differences, *caught up like a depiction in stone*. The smile which curls up when browsing miniatures, puppets, shadow-play figures. The miniaturist who first brings together the ready material he has in hand when he meets the blank page of the book he is about to illustrate. Arslan Eroğlu's material is also first and foremost the nude models he hires in return of hourly pay. But the moment it is used like this, when it turns the

Beşir Ayvazoğlu, *Islamic Aesthetics*